

16. navadna nedelja – leto A

Prilika o ljuljki med pšenico

Podal jim je drugo priliko; rekel je: »Nebeško kraljestvo je podobno človeku, ki je posejal dobro seme na svoji njivi. Medtem ko so ljudje spali, je prišel njegov sovražnik, zasejal ljuljko med pšenico in odšel. Ko je setev zrastle in šla v klasje, se je pokazala tudi ljuljka. Prišli so gospodarjevi služabniki in mu rekli: ›Gospod, ali nisi posejal dobrega semena na svoji njivi? Od kod torej ljuljka?‹ Dejal jim je: ›Sovražen človek je to storil.‹ Služabniki pa so mu rekli: ›Hočeš torej, da gremo in jo pobereмо?‹ ›Nikakor,‹ je dejal, ›da morda med pobiranjem ljuljke ne izpulite z njo vred tudi pšenice. Pustite, naj oboje skupaj raste do žetve. Ob času žetve pa porečem žanjcem: Zberite najprej ljuljko in jo povežite v snope, da jo sežgemo, pšenico pa spravite v mojo žitnico.« Mt 13,24-30

Naj oboje skupaj raste do žetve ...

Današnja podoba o žitu, ki naj raste skupaj z ljuljko do konca, me je spomnila na druge prisposode o nebeškem kraljestvu. Nebeško kraljestvo je podobno pšenici, je podobno gorčičnemu zrnu, pa tudi kvasu ... Žito, gorčično zrno, kvas, vse raste. Prvo, kar mi ob tem prihaja na misel je, da Jezus govori, da je nebeško kraljestvo tam, kjer je življenje, kjer je polnost življenja. Kakor zrno in kvas prekipevata od življenja, tako naj bi bilo tudi med nami. Kristjani naj bi bili znamenje Jezusove napovedi: Prišel sem, da bi imeli življenje in ga imeli v izobilju. Sprašujem se, kje je to življenje, kje se kaže ta življenjski elan med kristjani? Glede podjetnosti, v smislu standarda in materialne rasti, gotovo ne zaostajamo. Vendar ali naj bi se polnost življenja kazala v tem?

Mogoče nam o življenju pove kaj več nadaljevanje Evangelija. Hlapci so prišli opozoriti gospodarja, da raste med žitom tudi ljuljka. Gospodar se ne začudi. Jasno mu je: Seme, ki ga je sejal, ni slabo, ljuljko je zasejal sovražnik. V razlagi prilike pojasni: Sovražnik je hudič. Jezus nakaže, da bo do konca obstajal boj med Bogom in hudim duhom, med dobrim in zlim. Bitka je in bo. Kdo smo mi v tej bitki? Ali nismo najbolj podobni hlapcem, ko mogoče v pogovorih opozarjamo na problem družbe, pokvarjenost, nenačelnost, krivico itd. Največkrat bi radi tako kot hlapci tudi mi na hitro opravili z vsem. Razjezimo se, potem pa kot da bi si Jezusove besede razložili po svoje. Saj se ne da nič storiti. Pozabimo na oboje: na potrebo, da bi rasli in prerasli ljuljko ter na pozornost do ljuljke, ki se skriva v pšeničnem polju.

In kaj od nas pričakuje Bog?

Naj namesto tarnanja nad okolico, vendar že obrodimo kakšen sad, od katerega bo tudi okolica imela več kot le jamranje, da je vse slabo in da se ne da nič storiti. Slednje se zdi, se dogaja na vseh ravneh: v Cerkvi na institucionalni ravni, v družinah in v posameznikih. Že

vrsto let poslušamo nesrečno zgodbo o šolstvu. Nič ni dobro, moralo bi biti drugače. Prav tako smo nezadovoljni s socialo in še bolj z moralo, če pustimo politiko ob strani. Ljuljke je res veliko, a Jezus verjetno hlapce vabi naj bodo pozorni na pšenico, naj zanjo skrbijo do setve in naj se ne ukvarjajo le z ljuljko.

Ali ni skrb hlapcev tudi naša težava? Koliko pa naredimo kot Cerkev za vzgojo? Verouk postaja postranska stvar. Pogosto se prelaga na neusposobljen kader, za katerega se povrh vsega še skrbi ne. Delo z mladimi danes največkrat ni v zavesti niti pri mladih duhovnikih, strukturi pa uhaja izpred oči. Na zakramente pripravljamo kampanjsko, potem jih podelimo, po birni pa se vse konča. Ali sploh imamo cilj pred seboj, kaj je vzgojen kristjan, kaj je stoteren sad? In koliko naredim kot posameznik za to, da bi dajal mladim zgled žive vere in jim pomagal na poti?

Sociala v družbi je podrejena ekonomiji in divjemu liberalizmu. To je že res, kaj pa v Cerkvi? Koliko socialnih stanovanj je zraslo v Cerkvi iz denacionalizacijskih sredstev? Kje so ubogi v naši zavesti? Prav tam kot v družbi, ali pa celo na slabšem – na obrobju. Zgražamo se nad ljuljko, a za pšenico ne poskrbimo. In koliko naredim za to kot posameznik. Kako pozoren sem na učinkovito socialo in kako jo podpiram? Ali se le znebim slabega občutka in tu in tam dam nekaj drobiža?

In morala? Če bi bilo mogoče reči, da v Cerkvi vladajo boljši odnosi kot v podjetjih, bi že bilo nekaj, a vemo, da temu ni tako. In koliko sam poskrbim za to, da bodo rekli: Poglejte, kako se ljubijo med seboj, to so Njegovi učenci.

Rasti, ne zgražati se. Dati sad v dobrem, ne čakati na to da pride čas, da porujemo ljuljko. Z ljuljko bo obračunal Gospod, kdo pa se bo zavzel za rast v dobrem? Naj bo to danes naša naloga!